

Sygn. akt II K 61/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 kwietnia 2018 roku

Sąd Rejonowy w Brodnicy II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Małgorzata Redmerska-Górna
Protokolant:	stażysta Natalia Rudnik

w obecności Prokuratora /

po rozpoznaniu w dniu 20 kwietnia 2018 roku

sprawy J. O. s. H. i Z. z domu Z.

ur. (...) w B.

oskarżonego o to, że:

w okresie od 10 marca 2016 r. do 21 listopada 2017 r. w miejscowości S., woj. (...), uchylał się od płacenia renty alimentacyjnej na rzecz córki M. O. w wysokości 400 zł miesięcznie zasądzonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Toruniu z dnia 17 lutego 2016 r. o sygn. akt I C 1304/15, czym naraził wymienioną na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych, a łączna wysokość powstałych wskutek tego zaległości stanowi równowartość co najmniej 3 świadczeń okresowych,

tj. o czyn z art. 209 §1 kk i 209 §1a kk w zw. z art. 11 §2 kk

orzeka

I/ uznaje oskarżonego J. O. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, z tym ustaleniem, że stanowi on występki z art. 209 § 1a kk i za to na mocy art. 209 § 1a kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy ograniczenia wolności, zobowiązując go na mocy art. 34 § 1a pkt 1 kk i art. 35 § 1 kk do wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

II/ na mocy art. 34 §3 kk w zw. z art. 72 §1 pkt 3 kk zobowiązuje oskarżonego do bieżącego wykonywania ciężącego na nim obowiązku lożenia na utrzymanie córki M. O.;

III/ zwalnia oskarżonego od opłaty sądowej, a wydatkami postępowania obciąża Skarb Państwa;

IV/ zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. P. K. kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych wraz z należną stawką podatku VAT tytułem nieopłaconych kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu.

„SSR. M. Redmerska – Górna”

Sygn. Akt II K 61/18

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Toruniu wyrokiem z dnia 17 lutego 2016r. w sprawie I C 1304/15, prawomocnym z dniem 09 marca 2016r., zasądził od J. O. na rzecz małoletniej córki M. O. rentę alimentacyjną w kwocie 400 zł miesięcznie płatną z góry do dnia 10-trgo każdego miesiąca do rąk przedstawiciela ustawowego – matki K. O. (1), poczynając od daty prawomocności wyroku z ustawowymi odsetkami w razie zwłoki w płatności którejkolwiek z rat.

/dowód: odpis wyroku k. 17, 32/

Małoletnia M. O. zamieszkuje wraz z matką K. O. (1). Obie zamieszkują u rodziców K. O. (1), którzy pomagają im w utrzymaniu. J. O. nie zapłacił ani jednej raty renty alimentacyjnej zasądzonej od niego na rzecz córki. Nie przyczynił się również do jej utrzymania w żaden inny sposób, nie utrzymuje kontaktów z córką. K. O. (1) alimenty na dziecko otrzymuje z funduszu alimentacyjnego. Jest zatrudniona z wynagrodzeniem w wysokości najniższej krajowej. Nie otrzymuje żadnych innych świadczeń. K. O. (1) z córką zamieszkują u rodziców K. O. (1), którzy pomagają im w utrzymaniu. Gdyby nie pomoc rodziców oraz zaciągane kredyty K. O. (1) nie byłaby w stanie utrzymać zapewnić dziecku wszystkich niezbędnych potrzeb życiowych. Obecnie – od lutego 2018r. K. O. (1) jest na chorobowym, w związku z długotrwałą chorobą, z czym związane jest odpowiednie zmniejszenie wynagrodzenia. Konsekwencją powyższego jest konieczność większej pomocy finansowej ze strony rodziny w zakresie zapewnienia podstawowych potrzeb życiowych córki.

Oskarżony J. U. szkołę zawodową i uzyskał zawód stolarza. Przez pięć lat był zatrudniony w różnych firmach budowlanych. Od dłuższego czasu pracuje jedynie dorywczo. Nie jest zarejestrowany w urzędzie pracy jako osoba bezrobotna. Nie choruje na nic, nie znajduje się pod opieką żadnych lekarzy specjalistów. Nie korzysta ze świadczeń pomocy społecznej.

Oskarżony był już karany sądownie.

/dowody: zawiadomienie k. 1;

Karta rozliczeniowa k. 2;

Pismo z GOPS k. 11;

Pismo z UG w B. k. 12;

Zaświadczenie k. 14-15;

Pismo ze stanem sprawy Kmp k. 18;

Zeznania K. O. k. 29, 84v. – 85;

Dane o karalności k. 36-38,

Dane osobopoznawcze k. 47,

Pismo z ZUS k. 63;

Wywiad środowiskowy k. 81-82/

Oskarżony J. O. w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień (k. 41). Na rozprawę oskarżony nie stawił się, będąc o terminie zawiadomiony prawidłowo.

Z uwagi na wątpliwości co do poczytalności oskarżonego dopuszczono dowód z opinii biegłych psychiatrów i psychologa. Biegli nie rozpoznali u oskarżonego choroby psychicznej, ani upośledzenia umysłowego. Funkcje intelektualne w dolnej granicy normy. Rozpoznali zespół zależności od alkoholu oraz osobowość o cechach

zaburzonych. W ocenie biegłych w czasie popełnienia zarzucanego czynu oskarżony miał zachowaną zdolność rozumienia znaczenia czynu oraz zdolność do pokierowania swoim postępowaniem (k. 56-57).

Sąd dał wiarę zarówno wyjaśnieniom oskarżonego, w których przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, jak i zeznaniom świadka K. O. (1), albowiem są one jasne i rzeczowe, znajdują ponadto odzwierciedlenie w zgromadzonej w sprawie dokumentacji.

Walorem wiarygodności Sąd uznał również dowody z dokumentów, albowiem żadna ze stron nie zakwestionowała ich w żadnej części.

Sąd w pełni przychylił się do opinii biegłych, albowiem została ona sporządzona w sposób rzetelny przez biegłych właściwej specjalizacji, w oparciu o wskazania wiedzy i posiadane doświadczenie. Zdaniem Sądu opinia ta jest jasna, fachowa i wyczerpująca, a zawarte w niej wnioski zostały należycie uzasadnione.

W ocenie Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wykazał w sposób niewątpliwy, iż oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu. W ocenie Sądu w przedmiotowej sprawie mamy do czynienia ze zbiegiem pozornym, albowiem przepis art. 209 § 1a kk zawiera w sobie znamiona przestępstwa z art. 209 § 1 kk, dodając inne, których tenże nie przewiduje. Tym samym Sąd uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, ustalając że stanowi on przestępstwo z art. 209 § 1a kk, za co wymierzył mu karę 1 roku i 6 miesięcy ograniczenia wolności, ze zobowiązaniem do wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym. Na skutek omyłki Sąd błędnie wskazał w wyroku podstawę wymiaru kary, co zostało sprostowane w drodze postanowienia.

Wymierzona przez Sąd kara powinna spełniać określone w kodeksie karnym cele. Art. 53 § 1 kk wskazuje, iż kara powinna uwzględniać cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie ma osiągnąć w stosunku do skazanego oraz potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Zgodnie z powołanym przepisem wymierzenie kary powinno być dyktowane potrzebami prewencji indywidualnej, jednakże w granicach, w których górny pułap limituje stopień winy – dolny zaś wyznaczają potrzeby prewencji ogólnej. Kara nie może, bowiem swoją łagodnością podważać zaufania do prawnej ochrony dobra, ani swoją surowością przekraczać stopnia winy.

W ocenie Sądu tym właśnie wymogom czyni zadość kara wymierzona oskarżonemu, zarówno co do jej rodzaju, jak i wymiaru.

Wymierzając oskarżonemu karę Sąd przyjął jako okoliczność obciążającą wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu, fakt wcześniejszej karalności. Jako okoliczność łagodzącą Sąd przyjął przyznanie się oskarżonego do winy.

Odnosząc się do rodzaju i wymiaru kary należy stwierdzić, że oskarżony był karany na karę pozbawienia wolności, którą odbył, a mimo to ponownie popełnił przestępstwo. Powyższe niewątpliwie świadczy o jego niepoprawności. J. O. wymierzano za popełnione przestępstwa karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby, a następnie karę tę zarządzono. W ocenie Sądu, powyższa okoliczność przemawia jednoznacznie za tym, że wymierzenie oskarżonemu ponownie kary bezwzględnej i osadzenie go w zakładzie karnym nie przyniesie resocjalizacyjnego skutku, bowiem J. O. już odbywał kary pozbawienia wolności i nie spełniły one oczekiwanego skutku. Można by wprawdzie wysnuć wniosek, że oskarżony jako niepoprawny przestępca musi być izolowany w zakładzie karnym, czego Sąd orzekający w niniejszej sprawie jednak nie robi. Izolacyjna funkcja kary niewątpliwie ma istotne znaczenie w przypadku groźnych przestępców, a trudno za takiego uznać oskarżonego. Za bezwzględną karę pozbawienia wolności w ocenie Sądu nie przemawia również w tym przypadku represyjna funkcja kary.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, iż w stosunku do oskarżonego w niniejszej sprawie karą sprawiedliwą, także w jej obiektywnym wymiarze społecznym, zarówno co do rodzaju jak i wymiaru, jest kara ograniczenia wolności w postaci nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne, do której wymierzenia uprawnia art. 209 § 1a kk.

Z uwagi na charakter czynu Sąd za zasadne uznał orzeczenie obowiązku bieżącego łożenia na utrzymanie córki, o czym orzekł w punkcie 2 wyroku.

Z brzmienia art. 624 § 1 kpk wynika, iż zasadą w postępowaniu karnym jest obciążanie osoby winnej popełnienia przestępstwa kosztami sądowymi, albowiem przyczyniła się one do ich powstania. Zgodnie z tym przepisem Sąd może jednak zwolnić oskarżonego w całości lub w części od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, jeżeli istnieją podstawy do uznania, że uiszczenie ich byłoby dla niego zbyt uciążliwe ze względu na sytuację rodzinną, majątkową i wysokość dochodów, jak również wtedy, gdy przemawiają za tym względy słuszności.

Zdaniem Sądu w przedmiotowej sprawie mamy do czynienia z sytuacją uzasadniającą zwolnienie oskarżonego od opłat sądowych, a wydatkami postępowania obciążenie Skarbu Państwa. Oskarżony utrzymuje się z prac dorywczych i ciąży na nim obowiązek alimentacyjny.

Dla obrońcy adv. P. K. zasądzono należność z tytułu obrony udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu przygotowawczym.

Z.

(...)

B-c a (...)